

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

תנוד"ה וליחוש בו' לחבירו
ומבירו. לשון ומכירו אינו
מוזן לי דמיון דלא חיישין
בעיר לשד מה צריך להיות
מכירו וכי אין מותנין שלום
לאדם שאינו מכירו:

מוסף רש"י

דרא רבי אבינא לפילספּי. יטען רבי ר
להוצאת הדרך ויכן לו אלל רב הונא ר
במתנה בלא קנין: דאמר ר"ע. בפרק
דשביע מרע: כמסתא כו'. ומינה ילפ
דלא פריש תנו ונתנין כדחנן במתניתין
ציונא בקולר ומסוכון אף מתנתו
כו': לאחר מיסא מי איכל. לאחר
שמת מי מגרשה ובשעת מיתא היכי
הזקקה ליבס ולהא מילתא היכי
דמיניהו: אלא ר' אבא. לאו הכי
אמקיף אלא הא קשיא ליה אדר' זירא
דאמר קנה רבי אבינא להא מתנה
דגניבא: במקאט. ששייר לעצמו
אלא נתן כל נכסיו ובעי קנין דהכי
קיי"ל ב"ב צ"ב בפרק מי שמת (דף
קא): דכיון ששייר לגרמייהו מדי
אינו כמאזה מחמת מיתא הואיל
וחס על פרנסת עצמו והרי היא
כמתנת צריא: ופרישין מכלל דרב
הוא סבר דלא צעי קנין: דמאזה
מחמת מיסא הוא. שהיה יודע
שהוצא בקולר אינו חוזר: הכי קשיא
ליה. היכי קניי: חמרא לא אחר.
דבזו ליה חמרא בצרעא מלא וזוי:
הזוי חמרא לא קאמר. הבו ליה
ארבע מאה וזוי מדמי חמרא דנימא
לזבוי חמרא ומיתב ליה: מחמרא
קאמר. וזוי מחמרא קאמר דניתבו
ליה וכי עושין מעות מיין: כדי
לייפות את כחו. לכך לא פירש לא
זו ולא זו כדי לייפות את כחו שהיא
זו כל היין שלו אחריות שאם אמר
תנו לו יין אם החמץ מן היין מלאה
חציות והיו הירושין אומרים לו שלך
החמץ ואי אמר דמי חמרא ומכרו
ממנו קלת ואבדו המעות אומרים לו
אבדו מעותיך הלכך אמר מחמרא
דמשמע יין ודמיו שהכל אחריות לו:
ברתנ' כל השומע קולו. ופירש
שמו ושם עירו: גב' אידמיוי אידמו.
פעמים שעושין עצמם דמיות אדם:
בבבא. כל: ארס היא. שמוכחות
היא לקלקלה שתגשא בגט זה ותאסר
על בעלה: בשעת הסכנה. כגון
זה שמסוכן למות ואם לא עכשיו
אינמתי: שאין מדיקין. אם זהו
שפירש שמו: ברתנ' ראה לשחק
בה. הואיל ולא אמר תנו: אם
מעצמו נפל הרי זה גט. דדעתו
מתחילה הייתה לכך וסופו הוכיח והוא
ליה כמפרש' ומסוכין: גב' מעשה
לספור. רישא תנא לא אמר כלום
ואח"כ נתן חילוק בין מעצמו נפל
ובין דחתו הרוס: מי משוי איניש
ברא שליח במקום אבא. דלא מקפיד
בדי מנייהו ומעיקרא להאי ברא
נמי שוייה שליח ועכשיו שמת האב
יאינמנו לא הבן הזה ותצרי שפרי
הלך בעצלו למצויהם:

מרתני' אמר לשנים **הנו גט**
לאשתי. אע"ג דלא אמר
כתבו ותנו הרי אלו יחתמו בעצמן
ולא יאמרו לעדים אחרים לחתום
דלאו צית דין מניניהו לזוות על
אחרים אלא עדים שויניהו. ובגמרא^(ט)
לזוות לסופר אחר לכחוד או ה

מהו. הוה מני למיבעי צאומר לשנ

אז סלו על כתיפו למזונותיו
כרי על פיו ושמועותיו יזכה
שלאחזו (לקמן דף עב:) : גיטו.
אכן נמי דמה גיטו אע"ג

דרא רבי אבינא לס
הונא רביה ⁽⁶⁾דאמר
מה מתנתו אם עמד
חוזר ומה גישו אע"ג
כתבו אע"ג דלא
"כיון דאמר תנו א
מתקיף לה רבי אבא
לאחר מיתה אף ג
הכי השתא בשלמא
מיתה אלא גט לאחור

רבי אבא הכי קא
 מרע במקצת היא
 בעיא קנין מכלל דרנ
 קנין והא קי"ל דבב
 דמצוה מחמת מיתה
 סבר מצוה מחמת
 קי"ל דלא בעי קנין
 קשיא ליה חמרא לא
 קאמר מחמרא קאמ
 לייפות את כחו של
 לייפות את כחו: **מח**
 לבור ואמר כל השו
 לאשתו הרי אלו יכת
 שמא שד הוא א"ר י
 אדם אינהו נמי אידי
 בבואה אינהו נמי אי
 בבואה דבבואה וד
 להו א"ר חנינא לימ
 אית להו בבואה דר
 צרה היא תנא דבי
 הסכנה כותבין גותמ
מתני' הבריא ש
 רצה לשחק בה מעש
 כתבו גט לאשתו וי
 ומת אמר רשב"ג א'
 גט אם הרוח דחתו
 לסתור חסורי מיחס
 סופו על תחילתו ה
 בבריא שאמר כתמ
 לראש חגג ונפל וט
 מעצמו נפל הרי זה
 אינו גט ההוא גבר
 אשכח מקרי ינוקא ו
 אחרינא גביהו אמר
 וכתבו גטא לדביתיה
 מי משוו אינשי ברא
 לא רב נחמן אמר
 שליחא במקום אבא
 אינשי ברא שליחא
 דהילכת' משוו אינש
מתני' אמר ר' א
 לש

רש על כתב הגט אם יכולין
עצמם צריכין לכותבו:
או

מנו בלא כתבו דתנו לש
ול אבל הכא שלא זיכה לו חביות כך
ר דמי הקוטנס עיקר דאדם המקנה
בבכורות וכו'. מוס' רל"ט (ע"ש) עו',
שייך למימר של יחיותיה קבדו. מוס'
נן עלה וליחוש שמא שד הוא. ר"ן.
היו שואלין בשנים תנו או בשלשה
בין דאמר כתבו יחידא, דבשנים כתבו

דמי חמרא לא קאמר
שלא צא לעולם כלל
גבי דמי שור זה עלי עולה
ופריך והא אין אדם מקדיר

תיה ואזל לגבי דרבי
הונא גיטו כמתנתו
זור אף גיטו אם עמד
לא פריש כיון דאמר
מר תנו אף מתנתו
"ג דלא קנו מיניה
אי מה מתנה בשנה
ישנו לאחר מיתה
מתנה איתה לאחר
מיתה מי איכא אלא
יא ליה מתנת שכיב
מתנת שכ"מ במקצת
הונא סבר לא בעיא
יא קנין שאני הכא
הוא מכלל דר' אבא
תה בעיא קנין והא
לא רבי אבא הכי קא
קאמר דמי חמרא לא
ואידך מחמרא כדי
מתם מחמרא כדי
ימי שהיה מושלך
את קולו יכתוב גט
יתנו גמ' גוליתוש

וְיָוִי אִידְמוּ דַחְזוּ לִיהוּ
 לְהוּ כְּבוֹאָה יְדַחְזוּ לִיהוּ
 מֵמָּא אֵינְהוּ נְמִי אִיתְּ
 יוֹי יוֹנָתָן בְּנִי כְּבוֹאָה
 אָהָה לִיתְּ לְהוּ וְדִלְמָא
 בְּנִי יִשְׁמַעְעָל חֲבִשְׁתָּהּ
 אַעֲפִי שְׁאִין מְכִירִין
 לְאִשְׁתִּי מֵר כְּתָבוּ גִט
 כְּבָרְיוּ אֶחָד שְׁאִמְרִי
 לְהָ לְרֹאשׁ הַגָּג וּנְפֹל
 מַעֲצָמוּ נֶפֶל הָרִי זֶה
 יִבְנוּ גִט: גִּט: מַעֲשֵׂה
 חֲכִי קִתְּנִי אִם הוֹכִיחַ
 יִהְיֶה נִמְ וּמַעֲשֵׂה נִמְ

גַּם לְאִשְׁתִּי וְעַל־הָאֵם
וְאָמַר רֶשֶׁב"ג אִם
גַּם אֵם הָרוּה דַּחְתָּ
דַּעַל לְבִי כְּנִישְׁתָּא
הָדִיתְבִּי וִיתִּב אִינִישׁ
לְהוּ בִּי תְרִי מִיִּנְיֹכָה
סוּף שְׂכִיב מְקַרִּי נִוְקָא
לִיחָא בְּמִקּוּם אַבָּא אוֹ
אִם מִשּׁוּ אִינִישׁ בְּרָא
רַב ^ספְּפִי אִמֵּר מִשּׁוּ
קוּם אַבָּא אִמֵּר ^סרְבָא
אִם שְׁלִיח' בְּמִקּוּם אַבָּא;
ס תְּנוּ גַם לְאִשְׁתִּי
אוֹ

מההיא דהיה מושלך בצ

(י) **אמר** לשנים בתבו ות
בלל כתבו ככתבו ותנו
ישמעאל בשעת הסכנה כגון זה שמס'
אם הוא זה שפירש שמו: הבריאי שא
גט לאתיו ועלה לראש הגג ותפל ומר
שהיי נפל ממוטא הרוח דחפתו יר
תחילתו הרי זה גט ומעשה נמי בברי
בביתו אמר להו כי תרי מייכו לית
רב נחמן אמר לא משוי אפס שליו
אבוב בטל ומשחיתו ורב פנא שמי

וְיָמֵי כִי אָמַר נָמִי דְמִי חֲמָרָא הוּא דְבִר
יֵינן בְּפֶרֶק הָאוֹמֶר מִשְׁקָלִי (פֶּרֶק דָּף כ:)
וְנוֹקִי לֵה בְּאוֹמֶר לְכַשְׂבוֹאוֹ דְּמִוִּי יִקְשׁוּ
דְּבִר שְׁלֵא בָּא לְעוֹלָם וְיִ"ל דִּהֲסֵם מִשּׁוֹם
לְחִמֶּר לְכַשְׂבוֹאוֹ אֲבָל אֲמַר דְּמִי שׁוֹר
זֶה עָלֵי עוֹלָה מִשְׁמַע הָאֵל דְּלֵא חֲשִׁיב
זֶה דְּבִר שְׁלֵא בָּא לְעוֹלָם אֲבָל הוּא חֲשִׁיב
דְּקָל לְפִירוּתוֹ דְּבַעֵי לְמִימֶר יִקְדָּשׁ
הַשּׁוֹר לְדַמְיוֹ וְהִ"נ כִּי אָמַר דְּמִי חֲמָרָא
בְּעִי לְמִימֶר שִׂיחָא הֵיִן קָנוֹי לוֹ לְדַמְיוֹ
אִי נָמִי כֹאן הִיֵּה דְּמִי יֵין שְׂכֵבֵר נִמְכָּר
וְיֵין שְׁלֵא נִמְכָּר וְהִכִּי קֲאָמֶר דְּמִי
חֲמָרָא שְׂכֵבֵר נִמְכָּר לֹא קֲאָמֶר וְגַם
חֲמָרָא עוֹמֵד לְמִכּוֹר לֹא קֲאָמֶר
בְּרִי לְיִפּוֹת בְּחוּ. פִּירֶשׁ בְּקוֹטֶרֶס

שיהא כל היין שלו בחמירה
 שאם אומר תנו לו יין אם החמירה
 חזית אחת^ט מין היו יורשין אומרים
 לו שכן החמין ונראה שלא רצה לומר
 שיהא כל ההפסד שלו דמן הדין^י אין
 לו להפסיד אלא לפי השבח^{יא} והשתא
 דכולו אחריה אינו מפסיד כלל^{יב} וא"ת
 רוב הונא מה הוצרך להשמיעו כיון
 דאמר כיון ואיני^{יג} בלא לה מנייה כיון

פסקי רי"ד

וּבְחֵרָתָם מַעֲשֵׂה שֶׁל דָּמָא.
נִיבְנֵיבָהּ וְצֹאק בִּקְלוֹר הוּחַ כִּי
הָיָה אֲדָמָה אֲמֹר לְהוּ [תָּבֹן] "מָה
הָיָה לְרִיב אֲמֹר מַחְמִירָה דְּהִרְ
מִדָּה אֲדָמָה אֲ"ו וְרִידָה אֲבִינִי
לְסִלְחָהּ לְוִיָּלִל לִגְבִּיהָ בְּרִי
שִׁינֵי הָיָה וְרִיבָה פִּי שִׁינֵי מוֹתוּמִּי
לְסִלְחָהּ לְוִיָּלִל אֲדָמָה רִיב הָיָה גִּישׁ
מִכְתָּמָה מִה מִתְּחַנֵּה אֶם עֲמֵד
פִּי שִׁכִּיב מִשְׁנֵי שְׁתֵּי שִׁנֵּי
אֲלֵשׁוֹת מִתָּה אֲדָמָה שִׁלָּה אֲמֵר
לְרִיבָה אֲדָמָה אֲ"ו אֲבִינִי שִׁלָּה
מִתְּחַנֵּה חֲדָרְהוּ בִּי וְנִישׁ לִי גִישׁ
אֲלֵשׁוֹת חֲדָרְהוּ לִי דִּיה לִי וְנִישׁ
אֲלֵשׁוֹת מִתָּה חֲדָרְהוּ מִתָּה וְנִישׁ
לְרִיבָה וְקֹקֶה לִיבִּם דְּבִרְמִי
מִכְתָּמָה שִׁיבִי עֲמֵד חֲדָרְהוּ בִּי
הִכִּי נָמִי אֲמֵר" בִּישׁוֹ: וְזִמָּה
אֲדָמָה חֲדָרְהוּ לִי רִיב שִׁינֵי
אֲדָמָה חֲדָרְהוּ אֲדָמָה אֲ"ו לִי אֲמֵר
וְנִישׁ אֲדָמָה חֲדָרְהוּ לִי אֲדָמָה חֲדָרְהוּ
אֲדָמָה חֲדָרְהוּ לִי מִתָּה פִּי.
אֲדָמָה חֲדָרְהוּ בִּישׁ שֶׁל דְּבִרְמִי
מִכְתָּמָה מִתְּחַנֵּה וְנִישׁ אֲדָמָה חֲדָרְהוּ
אֲדָמָה חֲדָרְהוּ לִי מִתָּה פִּי.

[illegible]

בין ונותנין א"פ שאין מכירין ומעשה בבריא שאמר כתבו חלוש הרבה ואיגלאי מילתא כ"י קתני ואם הוכיח סופו על ידיבתו ויתבי איניש אחרינא ויהא ברא במקום אבא אי לא איניש אחרינא והשתא דמית לכותבו והלכתא משוי איניש

קצין ואומר רביתם צדקתם וצדקתם כל צדקתם
לשמועתי רבתי וצדקתם צדקתם כמו
עובדא דגניבא דמייתי עלה יש לו
צדקתם (יש) שבי מרע דכל היכא דמועיל
כתבו כמו מו יש לו דין זה:
בבא השומע קוצר ב' אעפ"י
לדאמרין צפרק אין צין המודר
(גדיר דף לו:) גבי מודר הגאה
מחזירו לדורס לו מרומה לעמו
ודייק בגמרא לעמו דמאן אי לימא
לדעתא דידה מאן שווייה שליח אלף
דבעל הכרי הא קא מהני ליה דעבד
שליחותיה ומאן יבא צדוקא כל
הרואה לתרוס יבא ויתרוס לאו משום
דכי אמר הכי לאו שליחותיה עבד
דבתרומה צעין שליחותא אלף לעגין
מודר הגאה דוקא לא חשיב שליחות
שיחשב בך כמהנה ליה כיון שלא זיה
לו לעצמו או שמה יש לחלק דהכא
לא קאמר כל הרואה לכתוב אלף
כל השומע דייחד יחידה למי
ששומע קולו:

וְלִיחֻשׁ שְׂמַא שֶׁד הוּא. דּוּקָא
צְבוּר אִו אִתּוּ שְׁעוּמַד
עַל רֹאשׁ הַהָר יִי וְרֹאשׁוֹ צִפְרִק צְמַרָא
דִּיבְמֻמֹּת (דף קצב)¹⁷ וְאִסְכּוֹר לְאִדָּם
שִׁיתָן שְׁלוֹם לְחִצְרֵי¹⁸ צְשֵׁדָא דְּצִמְגִילָא
(דף ג.) כִּשְׁנֵי עֹבְדָא דִּיהֹשֻׁעַ שְׂרָאָה
אִתּוּ וּמְכִירוֹ שְׁלוֹפֶה צִדּוֹ כֹּל כִּי הָאִי
גּוֹוֹנָא חִישִׁינן שְׂמַא שֶׁד הוּא אִבְל
צְעִיר מוֹתֵר לִיתָן שְׁלוֹם * לְחִצְרֵי
וּמְכִירוֹ צִלִּילָא אִו לְעִדִּים לוֹמֵר צִלִּילָא
כְּתָבוֹ גַּט לְאַשְׁתִּי וְלֹא חִישִׁינן וְכֵן
מִשְׁמַע בִּירוּשָׁלַיִם דִּפְרִיקֵין (דף יו)¹⁹ דְּמִיִּי
עֵלָה וּמִשְׁאִיָּן עַל פִּי צֶת קוֹל וּמִפְרָשׁ
וְהוּא דְּחוּ צְבוּרָא וּמִפְרָשׁ דִּהָא
דְּחִימָא צְשֻׁדֹת אִבְל צְשֵׁד אִעִי *
שְׁלָא רֵאָה צְבוּרָא עַל אִדָּם וּפְרִין
כֹּי וּמִשְׁנֵי מִזְיִין הֵן צְבוּרוֹת כְּדִין
וְיִין צְשֻׁדֹת:
מִכֹּי וְאִמְרֵי לְסוּפֵר וּכְתָב וּחְתָּמוֹ הֵן
יִי וְשִׁמָּא נֶקֶט כְּתָבוֹ וּמִנּוּ לְצְבוּרָא!²⁰

למרות כבוד ואם לא עכשיו אימתי תוכלו על הקול רוב
תכתבו גט לאשתי וכל לשחק בה. כגון שלא אמר כתבו
עוד חכמים אם מצעמו נפל היה זה שידע בעצמו ש
שלא חממה הליו נפל: כעשייתא לשכח מקרי ינוק' וב
י'. ההוא גברא דעל לבי כעשייתא לשכח מקרי ינוק' וב
טאט לדביניהו לסוף שכיב מקרי ינוק' י' משוי איניש
בא במקום אבא ומעיקרא בא איכון אכל מאניה ולה.
י' איניש שיליחא בא במקום אבא וכל חרי מבייה ולה.

ואיך מחמרא כד
מתם מחמרא כד
גמי שהיה מושלך
את קולו יכתוב גט
ויתנו גמי גוליוש
ידה כשראו לו דמות
ויי אידמו דחוו ליה
להו בבואה ידחוו ליה
מא אינהו גמי אית
י יונתן בני בבואה
אה לית להו ודלמא
בי ישמעאל בשעת
אעפ שאין מכירין
מה כתבו גט לאשתי
בבריא אחד שאמר
לה לראש הגג ונפל
מעצמו נפל חזק זה
ינו גט: גמי
הכי קתני אמר הוכיח
זה גמ ומעושה גמי

[illegible]

ישמעאל בשעת הסכנה כגון זה שמשם
אם הוא זה שפירש שמ: הבריא שא
גט לאשתי ועלה לראש הגג ונפל ומר
שהיר נפל ומה הירוד דחפתו א
תחילתו ומה זה גט ומעשה נמי בבריי
גביהו אמר להו בי תרי מנייכו לית
רב נחמן אמר לא משוי איניש שליו
אבוב כטלה השליחות. ורב פפא אמר

קאמער מחמרא קאמער
ל"יפות את כחו של
ל"יפות את כחו: **מה**
לכור ואמר כל השונו
לאשתו הרי אלו יכת
ששמה שד הוא א"ר
אדם אינהו נמי אידי
בבואה אינהו נמי אידי
בבואה דבבואה וו
להו א"ר חנינא לימ
אית להו בבואה דב
עצה היא תנא דבי
הסכנה כותבין ונות
מתני' "הכריא ש
רצה לשחק בה מעש
כתבו גט לאשתי ו
ומת אמר רשב"ג א'
גט אם הרוח חדתו
לסתור חסורי מיחסר
מפני וזל תחילתו ה

בבריא שאמר כתב
לראש הגג ונפל וזה
מעצמו נפל הרי זה
אינו גט ההוא גבר
אשכח מקרי 'נוקא' וכו'
אחרינא גביהו אמר
נכתבו גימא לדביתיהו
מי משווי אינשי ברא
לא רב נחמן אמר
שליחא במקום אבא
אינשי ברא שליחא ב
דיחילת' משווי אינשי ב
מתני' ^(ב) אמר לש'
רש על כתב הגט אם יכולין
עלמס לריקין לכותבו:
ואו
תנו בלא כתבו דתנו לש'

ולאבל הכא שלא זיכה לו חביות כך
ר' דפי' הקונטרס עיקר דארס המקנה
בדבורות וכו'. מוס' הלא"ש (עיי"ש עוד,
שייך למימר שליחותיה קצבדי. מוס'
נזן עלה וליחוש שמא שד הוא. ר"ן.
זהו שואלין בשנים תנו או בשלשה
ביון דאמר כתבו ותיירא, דבשנים בתנו
הלא"ש.

מרבץ מתה וחי מלתי מחרה דליתא
 לנבויי מחרה ומיתב ליה: **מחמרא**
קאמרא וחי מחממרא קאמר דליטא
 ליה וכי עושין מעות מיין: **כדי**
לייפוט את כחו. לכך לא פירש לא
 זו ולא זו כדי לייפוט את כחו שיהא
 לו כל היין שלו אחריות שאם אמר
 תנו לו יין אחר המצין מן היין מאלה
 הצביות היו הורשין אומרים לו שלך
 המצין ואי אמר דמי מחמרא ומכרו
 ממנו קצת ואבדו המעות אומרים לו
 אבדו מעותיך הלכך אמר מחממרא
 דשמיאע יין ודמיאע שהכל אחריות לו:
במתני' כל השומע קולו. ויפרש
 שמו וסע עירו: **גב' אידימאי אידמו**.
 פעמים שפושין עלמס גדמות אדם:
בבבואה. כל זרע היא. שמתכוונת
 היא לקלקלה שמשא בגט זה ותאסר
 על צעלה: **בשעת הפסכה**. בגון
 זה שמסוכן למות ואם לא עכשיו
 אימתי: **שאין מכירין**. זהו
 שפירש שמו: **במתני' רשע נשחך**
נה. והואיל ולא אמר תנו: אם

מַעֲמֹם נָפַל הָרִי זֶה גַּם. דַּעַתּוֹ
מִתְחִילָה הִיטָה לָכֶן וְסוֹפוֹ הוֹסִיף וְהוּא
לִיָּה כִמְפָרְשִׁי וּמִסּוֹכִין: גַּב' מַעֲשֵׂה
לְסֹאֵר. רִישָׁא מִנָּה לֹא אָמַר כְּלוֹם
וְאִחֲ"כ נִתַּן חִלּוּק בֵּין מַעֲמֹם נָפַל
וּבֵין דַּחְתּוֹ הָרוּם: מִי מַשּׁוּי אִינִישׁ
כִּדָּא שְׁלִיחַ בְּמִקּוֹם אֲשֶׁא. לְדָא מִקְסִיד
בְּהִי מַנְיִיחָו וּמַעֲיָקְרָא לְהֹאִי בִּדָּא
נִמְי שׁוּיָיָה שְׁלִיחַ וְעִכְשָׁיו שְׂמַת אֲשֶׁב
(י) יִתְנוּ לָהּ הַבֵּן הַזֶּה וְחִבְרִיו שְׁהִרִי
הֶלֶן הַעֲבֵל לְמַדְיַת הַיֵּם:
מִרְתָּנִי' אָמַר לְנִישׁ מִנּוּ גַם
לְאַשְׁשִׁי. אַע"ג לְדָא אָמַר
כְּתוּב וּמִנּוּ הָרִי אֵלּוּ יִתְמָנוּ בְּעַמָּן
וְלֹא יֵאמְרוּ לְעַדִּים אַחֲרֵים לְחַתּוֹם
לְדָלוּ בֵּית דִּין מַנְיִחָו לְלוֹת עַל
אַחֲרִים אֲלֵא עַדִּים שׁוּיָיָהוּ. וּבְגִמְרָאִי
לְלוֹת לְסוֹפֵר אַחֵר לְכְּתוּב אִלּוּ הִי
בַּהּ. הוּא מִלִּי לְמִיבְעִי בְּאֹמֵר לִשְׁנֵי

[illegible]

מוסף רש"י
גיסר. רש"י מרע, כמחברו
זה מחברו. אמרין כ"ד
(קנא): א"י עמד חורו א"י
גיסר א"י עמד חורו. וכן,
מיעבדא ריבא דלמא ר' אלא,
דלא ג' מת, אלא חילוי לא
אמר א"י עמי אלא ר' ג' לא
תתמא א"י עמד חור,
דמתמא דעמא דעמא ריבא
לא ואלא ג' מת (דקמס ע)
כל השומע בך יהי אלו
יבחרו ויחבו. א"ש' לא
אמר לו לטוסר כחב
(כתובות ע) וסמקין עליה
כד נכרי שומע אומר א"י
פלוגין ב' פלוגין (בבבית סבב),
ענינאם יונתן בני. ענינאם
שם: יונתן שם, ד' היה לו
קנין יסין (רש"י ט), הבריא
שאמר כחבו נני לאשתי.
ולא אמר כחבו ונמי וסלין,
רצה לשחק בה. שלא
תפסיר בו לתת לו ג'
לפוטרו מיבס א"י יונתן,
וסליבס דגריס, דלא אלו
נעשין שולום לגריס, דלא
אמר מני, לסיק קנין א"י
דלוי מוקד קימאן א"י הלכה
כ"ש' ש"ס חורבן חורבן

ונתת (וחז'ר' לט). ונפל
 המד. וכבר כתבו ונתנו
 העדים שני לשעור ונתנו
 מעצמו בפל. והל' ממחלה
 היה דעמו געלות ופלוט והיה
 ליה כחול מתוקן (שם),
 מנשה לסתור. הא אמרת
 רשא רשע לשון זה ולא נחם
 חילוק דבר? (שם), אמר
 לשנים תנו שני האשתי.
 ולא נתן לשון זה שני אדם
 ואפי' עלה אמר להם אדם
 עמכם מתנו וסתר. הרי אלו
 יכתבו ונתנו וסתר לטוסר
 ויכתבו מדפדפס לקמן (לעיל
 כט).

דמנחות התם היינו טעמא לפי
וכך אלא חמרא הרי היין כולל
לחברו ק' חביות בחביותיו והו'
ועי' שפ"א שפ"ק דעמ' התם'
מדרס נ"ו א'. מקום שאין דרך
1. בלילה. מוס' יצמות קכב. ד"ר
כתבו ותנו והיה משיב להם דלי